

LBRIS

We know
books

DISPARIȚIA

**CATHERINE
STEADMAN**

Traducere din limba engleză de
DAN DOBOȘ

ARMADA

CUPRINS

<i>Prolog</i>	9
1. O VESTE BUNĂ, O VESTE REA	11
2. UN STRĂIN LA UȘĂ.....	20
3. ÎN ALTĂ ȚARĂ	26
4. E UN SEMN, NU DOAR UN SIMBOL.....	30
5. SCUFUNDAREA	36
6. O FAVOARE.....	46
7. „TRANDAFIRUL, ORICUM I-AI SPUNE...”	58
8. UN TRECĂTOR.....	67
9. PRIETENI NOI	73
10. UN COLET.....	81
11. MAȘINA ABANDONATĂ	88
12. UN VIZITATOR NEAȘTEPTAT	96
13. O OFERTĂ PE CARE NU O POȚI REFUZA.....	105
14. VEDETE	112
15. PERSOANĂ DISPĂRUTĂ	126
16. TOTUL ESTE BINE.....	134
17. PLINĂ DE CADOURI.....	143
18. APARTAMENTUL LUI EMILY	151
19. MUNCĂ DE DETECTIV	164
20. DOVADA	172
21. NU E PRIMA DATĂ	178
22. CÂND NIMENI NU SE UITĂ.....	185
23. AJUNUL ANULUI NOU	197
24. UN INTRUS	205

25. NESIGURANȚĂ.....	211
26. ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR	219
27. O ÎNREGISTRARE SURPRINZĂTOARE.....	227
28. PE PLATOUL DE FILMARE.....	238
29. INFORMAȚII NOI	244
30. CINE EȘTI?.....	252
31. PREGĂTIRI.....	258
32. ADEVĂRUL.....	271
33. ÎN BRATELE ÎNTUNERICULUI.....	278
34. PLECAREA.....	300
35. TOATĂ LUMEA ARE DE CÂȘTIGAT.....	320
36. ÎN CURÂND, PE ECRANE.....	328
<i>Mulțumiri</i>	331

O VESTE BUNĂ, O VESTE REA

Vineri, 5 februarie

Uneori, oricât de mult te-ai strădui, pur și simplu, nu poți să dispari. Nu poți face nimic pentru a te pierde în mulțimea din jurul tău, oricât de mult ți-ai dori asta.

Vagonul de metrou zornăie și se zdruncină, în timp ce înaintează zăgănind de-a lungul șinelor aflate adânc în subteran, sub străzile Londrei. Și am din nou senzația aceea familiară de apăsare care apare ori de câte ori un străin mă fixează cu privirea.

Am intrat în casele lor. Sau, cel puțin, așa văd ei lucrurile, dar eu, una, nu-i cunosc. Suntem deja prieteni sau dușmani, dar nu știu exact ce anume. Fac parte dintr-o poveste pe care o îndrăgesc sau o urăsc. Fac parte din realitatea lor. M-au susținut, au plâns cu mine, am împărtășit împreună atât de multe lucruri, iar acum sunt chiar aici, în fața lor. Bineînțeles că se holbează la mine! Eu sunt irealul devenit real.

Realizez vag că persoana care mă scrutează își dă seama, în cele din urmă, cine sunt și apoi îi șoptește ceva însoțitorului său. Încerc să mă concentrez asupra romanului meu, să îmi mențin ritmul respirației, pentru ca firul poveștii să mă prindă din nou.

Toate acele priviri sunt ca niște vrăbii care poposesc pe mine și se îndepărtează imediat, precaute, dar interesate. Știu că oamenii se holbează mereu unii la alții în metrou. Dar, în ultimul timp, ceva s-a schimbat.

Vagonul se clatină și tremură în jurul nostru.

De când a început să fie difuzat serialul, în urmă cu patru săptămâni, sunt norocoasă dacă reușesc să fac o călătorie fără a interacționa în vreun fel cu un străin. Un zâmbet timid. O bătaie pe umăr. Un selfie. O strângere de mână. Un rânjet al unui tip mahmur. Sau un bilet mângălit în grabă. Și, uneori, chiar și o privire încruntată, destul de confuză.

Nu vreau să par nerecunoscătoare; îmi place mult slujba mea. Chiar nu-mi vine să cred cât sunt de norocoasă în privința asta! Dar, uneori, mă simt de parcă aș fi la nunta unui cuplu pe care nu-l cunosc cu adevărat. Mă dor mușchii feței de la cât de mult am zâmbit făcând cunoștință cu atât de mulți străini bine intenționați, dar complicați, când, de fapt, tot ce-mi doresc este să mă năpustesc în baie ca să mă detașez de tot și să mă relaxez.

Nu mă simt deloc amenințată de atenția care mi se acordă din cauza popularității mele; știu că sunt în siguranță. Deși, bineînțeles, nu a fost întotdeauna așa. Am aflat asta în cel mai concret fel cu putință, acum o lună, când polițiștii au apărut la mine acasă, când au dat, în cele din urmă, curs sesizărilor agenților mele, care trimisese nenumărate apeluri și e-mailuri.

Un tip mă aștepta în fața teatrului, în fiecare seară. Nu avea nimic ciudat sau care să mă îngrijoreze. Era un om obișnuit.

Plecăm pe la ieșirea destinată artiștilor, obosită după o zi de muncă. Tocmai se încheiaseră filmările la *Eyre* și trecusem direct la *O casă de păpuși* a lui Ibsen, montată într-un teatru din West End. La început, a vrut să-i dau un autograf pe un program, pe urmă, să stăm puțin de vorbă, apoi să stăm mai mult de vorbă; conversațiile deveniseră din ce în ce mai greu de încheiat, până când, într-un final, m-a urmărit până la stația de metrou, sporovăind întruna. Am încercat apoi să plec de la muncă împreună cu prietenii mei. Musai însoțită. Într-o zi, străinul ăsta,

în vârstă de vreo 50 de ani, nu s-a mai putut opri din plâns. Mergea în spatele meu și al prietenului meu, în timp ce lacrimi tăcute îi șiroiau pe fața împietrită. Îl chema Shaun. Am încercat să rezolv eu însămi problema anunțând poliția, dar, abia după ce agenta mea a primit un pachet, polițiștii au luat sesizarea în serios. Era doar un hărțuitor. Nici măcar nu era un hărțuitor adevărat, ci doar un om singuratic care încerca să-și facă prieteni. Le-am spus asta polițiștilor, desigur, dar au insistat să dea curs sesizării și să emită un avertisment oficial. Cred că soția lui murise cu puțin timp în urmă.

Nu au vrut să-mi spună ce conținea pachetul pe care mi-l trimisese. Am întrebat în glumă dacă era un cap înăuntru, iar ei au râs cu toții, așa că bănuiesc că nu putea fi vorba despre un cap de om. M-am simțit vinovată pentru tot ce se întâmplase, deoarece, cu cât fusesem mai prietenoasă, cu atât lucrurile se înrăutățiseră, fiindcă nu făcusem altceva decât să întăresc legătura pe care el își imagina că o are cu mine. Sper că e mai bine acum. Mi-aș fi dorit să știu de la început ce era în pachet, pentru că, din cauza asta, am petrecut o săptămână imaginându-mi tot ce era mai rău. Fotografii ciudate. Piele. Dinți. Ceva ce aparținut soției lui. Până la urmă, am aflat că erau doar o jucărie de pluș și o poezie ușor tulburătoare. Dar e greu să nu te gândești la ce e mai rău când încerci să-ți scoți asta din minte.

Știu că nu toată lumea este ciudată. Dar unii oameni sunt.

În timp ce-mi adunam lucrurile ca să cobor la următoarea stație, am simțit câteva priviri urmărindu-mă, dar, când am ieșit din metrou, în Green Park, și m-a izbit aerul rece de ianuarie, care mi-a răcorit obraji în flăcări, am ajuns la concluzia că, de fapt, călătoria fusese un succes. De data asta, nu am avut niciun incident, nu am avut parte de scandările unei galerii de fotbal care să-mi ceară: „Spune-o! Spune-o!”

Cine ar fi crezut că *Jane Eyre* are o replică faimoasă?

Cine ar fi crezut că până și suporterii lui Arsenal citesc cărțile lui Brontë?

— Și, da, în caz că te întrebi – spre rușinea mea! –, dragă cititorule, află c-am rostit-o.

— Ai întârziat, îmi zâmbește agenta mea, Cynthia, în timp ce mă așez vizavi de ea pe scaun, în restaurant.

— Îmi pare rău. Din cauza metroului, îi răspund.

A comandat deja două pahare cu șampanie. Mă uit cu lăcomie la bulele reci din paharul aflat în fața mea.

— Sărbătorim ceva? Încerc să glumesc, în timp ce-mi scutur haina, dar tăcerea ei mă face să ridic privirea.

— Se poate spune și așa. Da, confirmă, zâmbind înainte de a sorbi cu un gest afectat din paharul delicat de șampanie. Am primit un telefon în această dimineață, continuă, lăsându-și jos paharul. M-a sunat Louise Northfield de la BAFTA. Un pont, ca să zic așa... Louise și cu mine am fost împreună la St. Andrews. Avem obiceiul de a ne ține la curent cu diverse chestii. Apropo, îți transmite toată dragostea ei. Așadar, se zvonește că... deși actorii nominalizați vor fi anunțați doar cu o lună înainte de ceremonie, adică în mai, totuși ea a aflat că...

A făcut o pauză pentru a obține un efect dramatic.

— ... ești pe lista Premiilor BAFTA! Nominalizată! Pentru Eyre! La categoria „Cea mai bună actriță“.

Pentru o clipă, cuvintele ei nu au niciun sens pentru mine, apoi încep să se aranjeze în ordine și pricep, în cele din urmă, ce-mi spune. Deodată, mă simt de parcă mi s-a scurs tot sângele, iar un val neașteptat de serotonină îmi inundă întregul corp.

— O, Doamne!

Aud sunetele rostite parcă de altcineva, în timp ce, cu o mână tremurătoare, ridic paharul cu șampanie, apoi sorb o gură din băutura rece și efervescentă. Amețeala se intensifică. Șapte ani am muncit ca să ajung aici. Asta este. Asta e ceea ce mi-am dorit.

— Isuse Hristoase! mormăi.

— Asta am spus și eu.

Cynthia chicotește, apoi râde cu gura până la urechi.

— Acum urmează partea cu adevărat bună. Toți ceilalți nominalizați au peste 50 de ani și toți au mai câștigat premii până acum.

Mă dezmeticesc repede.

— Stai puțin. Și asta e de bine?

— Da, este, spune ea, râzând. Oamenilor le place să descopere actori noi, chiar dacă aceștia bat la ușa consacrării de ani întregi. În plus, tu ai destule apariții în filme, ai pedigree, chiar dacă acesta este primul tău rol principal important. Ești aproape irezistibilă pentru Academie. Un pariu sigur. Și toată lumea te va susține, căci nimeni nu vrea să le mai vadă pe actrițele din *Doamnele de la malul mării* câștigând încă un nenorocit de premiu!

Chicotesc nervos și mai iau o înghițitură de șampanie. În cei șapte ani de audiții, am învățat să nu-mi fac niciodată speranțe, dar în acest moment nu mă pot abține; fericirea mea e efervescentă, imposibil de reprimat.

Cynthia îi face semn chelnerului.

— Ne puteți aduce ce-i mai bun din meniu? Orice crede bucătarul-șef c-ar fi potrivit, spune ea ca și cum oamenii chiar așa ar comanda în restaurante. Nu prea mult, doar un prânz ușor.

Se uită la mine cu o privire întrebătoare.

— Este totul în regulă, draga mea?

Chelnerul mă fixează și el. Amândoi așteaptă să le răspund eu, cea nominalizată la BAFTA.

— Desigur, da, sună grozav, îi răspund, iar chelnerul pleacă pe deplin lămurit, deși mie, personal, mi se pare o comandă foarte neclară.

Cynthia se apleacă peste masă, ca pentru o discuție de afaceri.

— Va fi o experiență cu totul nouă pentru tine și, într-o anumită măsură, chiar și pentru mine. Charlie Redman a câștigat premiul pentru „Cel mai bun actor“ în... 2015? Dar, la bărbați, e cu totul altceva, ei apar, pur și simplu, pe scenă într-un costum și... gata! Pentru „Cea mai bună actriță“ este un pic mai

complicat. O să dau niște telefoane de îndată ce va apărea comunicatul de presă în aprilie. Așa că trebuie să-ți zic la ce m-am gândit; între timp, avem două luni la dispoziție. Nu vreau să fii ocupată cu filmările, am nevoie să fii liberă pentru întâlniri mai importante, mai ales acum, când a apărut această șansă unică. Vom profita de vântul favorabil. Ce-ai zice de o mică excursie de lucru la Los Angeles (LA), ca să stârnim interesul studiourilor? Nominalizarea ta nu e încă oficială, dar le putem da celor de acolo câteva indicii.

Îmi cercetează expresia și își schimbă tactica:

— Scuze, te-am bombardat cu prea multe informații, nu-i așa? Sunt multe de asimilat. Hai!

Își ridică paharul de șampanie, ciocnindu-l de al meu.

— Să le luăm pe rând. Felicitări, Mia, fata mea cea talentată!

Cynthia mi-a fost agent, avocat și terapeut încă de când am absolvit facultatea. De-a lungul anilor, am trecut împreună prin momente amețitoare de ascensiune, dar și de căderi zdrobitoare. În unele privințe suntem incredibil de apropiate, iar în altele, suntem aproape ca niște străine. Avem o relație bizară, dar la fel de ciudată e și branșa în care lucrăm.

Starea ei de spirit se schimbă brusc.

— O, apropo, am auzit de George, spune ea, căutându-mi privirea, plină de curiozitate. Este ceva extraordinar pentru el! Cred că e în culmea fericirii.

Zâmbetul îmi pierde de pe față. Nu am nicio idee despre ce vorbește. George? George al meu?

Din câte știu, acum nu se întâmplă prea multe lucruri în viața lui. De fapt, Cynthia pare chiar puțin insensibilă pentru că aduce vorba despre asta. George nu a mai jucat vreun rol de cel puțin opt luni și e distrus, ca să fiu sinceră.

L-am întâlnit pe George la primul meu contract important – o adaptare cinematografică a romanului *Tess d'Urberville* –, în urmă cu șase ani, și am rămas împreună cam de atunci. Amândoi am avut roluri mici în *Tess*, dar am jucat scenele noastre cu vedeta de la Hollywood care interpreta rolul principal și nu ne

venea să credem ce noroc avem să jucăm cu ea și că ne-am găsit unul pe celălalt. Ne-am cumpărat un apartament în primăvara anului trecut dar, după aceea, lucrurile nu au mers prea bine pentru George, chiar în perioada în care începuseră să meargă bine pentru mine. Dar asta nu ne-a deranjat prea tare, pentru că George nu este așa de competitiv.

— Ce vrei să spui? întreb.

Mă privește confuză vreme de o secundă, apoi se încruntă.

— *De veghe în lanul de seară...*?

Inima îmi sare din piept – *Doamne!* –, îmi amintesc ziua în care am înregistrat două scene în camera de oaspeți. Asta a fost cu mai bine de o lună în urmă. Caseta cu George în rolul lui Holden. Dar apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Mi-am amintit de direcția *weird art* pe care am abordat-o ca să-l impresionez pe regizorul olandez cu care amândoi doream cu disperare să lucrăm, de faptul că, în scenariu, vârsta personajelor principale era schimbată; devenise o poveste modernă, transpusă într-o parabolă universitară plasată în New Yorkul secolului al XXI-lea.

Mă străduiesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

George a trimis probabil caseta. A primit rolul. Și nu mi-a spus.

Mi-a reamintit ce a făcut el în ultima lună. De multe ori, George stătea liniștit în bucătărie și citea, uneori pleca mai devreme de acasă pentru a se întâlni cu prietenii lui; se înscrișese din nou la sala de sport; zâmbea din nou după luni de depresie și... *Rahat!* Nu mi-a spus că primise rolul. A știut asta în tot acest timp și a ținut-o doar pentru el.

Probabil a avut multe întâlniri, lecturi la masă și probe video de atunci. A trimis caseta înainte de Crăciun. De ce naiba nu mi-a spus? Cum naiba nu am observat?

Îmi dau seama că nu i-am răspuns Cynthiai.

— Da! Îmi pare rău. Da, știu! E un... e un geniu afurisit.

— Nu mi-a venit să cred când am auzit. Clienta mea, Zula, joacă și ea în film. Are un rol mic, dar a început repetițiile săptămâna trecută și a spus că l-a văzut ieri la întâlnirea cu

întreaga distribuție. A precizat că arată grozav. Doamne, cred că se simte atât de ușurat! Părea să fi ajuns într-o fundătură, nu-i așa?

— Da, știu. E atât de grozav!

Rostesc cuvintele, dar nu mă pot gândi decât la întrebarea: de ce? De ce nu mi-a spus că a primit rolul?

Apoi, un gând începe să prindă contur, iar răspunsul devine brusc foarte clar, soluția fiind în mod ridicol la fel de evidentă pe cât era imposibil de imaginat cu câteva secunde în urmă.

— Am uitat, Cynth, cine mai joacă în film? Întreb pe un ton cât se poate de indiferent. Mi-a spus George, dar am uitat complet...

— Da, în rolul iubitei este... Doamne, nu mă pricep deloc la nume. Naomi Fairn, da. Fiica lui Chris Fairn. Are 21 de ani, cred; e prima ei slujbă de genul ăsta, dar a mai lucrat ca model. Pare bună, dar, chiar dacă nu este, va arăta minunat pe ecran. Spune-i lui George să nu-și facă griji, tipa o să se descurce de minune în fața camerei.

Asta e! Iau o înghițitură zdravănă de șampanie, încercând să nu arăt de parcă întreaga mea viață e pe cale să se năruie.

— Filmările încep peste - cât? - o săptămână? Întrebă ea, fără să observe ce mi se întâmplă. Pun pariu că va fi cazat într-un loc superb din New York, nu-i așa?

Mă ridic de la masă, cerându-mi scuze, și mă îndrept spre toaletă. Cumva, reușesc să păstrez un zâmbet pe față în tot acest timp.

Încuiată într-o cabină cu pereți de marmură, caut pe Google: „De veghe în lanul de secară - știri distribuție film“. Nu apare nicio informație încă. *Încă*. Simt un gol în stomac.

Îmi amintesc cum se uita George liniștit la televizor lângă mine cu o seară în urmă, la fel ca întotdeauna, scriind mesaje. Oare cu cine vorbea?

Caut pe Google o poză de-a ei.

O, Doamne!

Lucrurile încep să se lege.

Apăs pe cea mai puțin strălucitoare poză pe care mi-o oferă Google în încercarea de a-mi da seama cum arată în realitate Naomi Fairn. E un instantaneu dintr-o revistă incredibil de cool, în care ea apare nemachiată. Îi studiez trăsăturile feței, fără urmă de riduri, și îmi vine să mor.

Niciunul dintre lucrurile astea nu părea să aibă importanță până acum.

Continui să citesc. Chiar și părinții ei par de treabă. Amândoi superbi, amândoi actori. Tatăl ei a fost practic imaginea de referință a anilor '90, cel mai important actor al aceluia deceniu. Mă gândesc la tatăl meu, Trevor, care, pe vremea aceea, se plimba cu bicicleta prin Bedfordshire îmbrăcat în hanorac.

Deși îmi tremură mâinile, îi scriu un mesaj lui George, apăs pe „trimite“ și apoi descui ușa cabinei. Stând în fața oglinzii imense din toaletă, îmi cercetez ochii ca să-mi dau seama dacă e evident că inima îmi e distrusă.

Nu se observă nimic.

Cred că sunt o actriță bună până la urmă. Îmi aranjez părul, îmi retușez rujul și îmi privesc chipul de femeie de 28 de ani. Din oglindă, se uită la mine Jane Eyre.

Știu la ce se gândește, pentru că replica asta îmi răsună în minte: „Am încurcat-o.“